

Marias liv: Maria besøker Elisabet

Den 31. mai feirer Kirken Marias besøk hos sin slektning Elisabet. Vi minnes det i det andre av gledens mysterier i rosenkransen. Her er en ny artikkel i serien om Marias liv.

10.02.2014

Elisabet som ble regnet som ufruktbar skal bli mor. Maria har fått vite det gjennom Gabriel, Guds budbringer. *Kort etter skyndte Maria seg på vei opp i fjellene, til en by i Judea* (Lk 1,39). Hun bega seg ikke på

vei av nysgjerrighet, heller ikke for å få personlig bekreftet det som engelen hadde fortalt henne om. Maria, ydmyk og full av kjærlighet – en kjærlighet som skulle få henne til å hjelpe sin eldre kusine mer enn hun tidligere hadde gjort – gikk til Elisabets hus, fordi hun i engelens bud fra himmelen hadde sett et skjult forhold mellom Elisabets sønn og den sønnen som hun selv bar i sitt skjød.

Ferden fra Nasaret til Ain Karin – den lille byen i fjellene i Judea som ifølge tradisjonen var Sakarias og Elisabets hjem – er lang, en avstand på nesten 140 km. Sannsynligvis har Josef organisert reisen. Han skal ha funnet en karavane der Jomfruen kunne reise trygt, og kanskje har han selv fulgt med henne, i hvert fall til Jerusalem; noen kommentatorer mener at han fulgte henne helt til Ain Karin, som ligger mindre enn syv kilometer fra hovedstaden, og at han

straks vendte tilbake til Nasaret, der han hadde sitt arbeid.

Der gikk hun inn til Elisabet og hilste henne (Lk 1,40). Noen lokale tradisjoner hevder at møtet mellom de to kusinene ikke fant sted i denne byen, men i et hus på landet der Elisabet, som den hellige teksten sier, oppholdt seg i hemmelighet i fem måneder (jf. Lk 1,24), for å unngå slektningers og venners indiskrete blikk, og for å løfte sin sjel i takknemlighet mot Gud, som hadde gitt henne et så stort gunstbevis.

Vanligvis ønskes en person som kommer fra en reise velkommen, men i dette tilfelle er det Maria som hilser Elisabet. Hun omfavner henne, lykkeønsker henne, lover henne å bli i hennes nærhet. Med henne stiger Herrens nåde inn i dette hjemmet, fordi Gud har gjort henne til sin formidler. Hennes ankomst har fremkalt en åndelig revolusjon. Og

da Elisabet hørte Marias hilsen – forteller den hellige Lukas – sparket fosteret i hennes liv og hun ble fylt med den hellige Ånd (Lk 1,41).

Tre i antall var velsignelsene Maria brakte med seg (jf Lk 1,42-45). For det første gjorde hun dette huset berømt. *Men hvem er vel jeg, at min Herres mor kommer til meg?* Hvis et besøk av en betydningsfull person er en stor ære for verten, hva burde man vel da si om den ære som ble vederfart henne da hun mottok Faderens enbårne sønn som var blitt menneske i Jomfruens skjød? Døperen som ennå ikke var født rykker til og jubler av glede: han helliggjøres av Jesu Kristi nærvær. Da roper Elisabet, opplyst av Guds Ånd, i et profetisk jubelrop: *Da lyden av din hilsen nådde mine ører, da hoppet jo barnet i mitt liv av fryd. Og salig er hun som trodde! For Herrens løfte til henne skal gå i oppfyllelse (Lk 1,45).*

Den hellige Jomfru gikk for å tjene, men det endte med at de priset og velsignet henne og kalte henne Messias mor, Guds Mor. Maria vet at det faktisk er slik, men hun tilskriver Herren alt: *For han har sett til sin ringe tjenerinne, og fra nå av skal alle slekter prise meg salig. Ja, store ting har den Mektige gjort mot meg – hellig er hans navn* (Lk 1,48-49).

I Magnificat, en hymne skapt av Den hellige jomfru inspirert av Den hellige ånd, med uttrykk fra Det gamle testamente, gjenspeiles Marias sjel: Det er en sang til Guds store og allmektige barmhjertighet, og er samtidig en manifestasjon av Den hellige jomfrus ydmykhet. Uten at jeg skulle gjøre noe – sier hun – vil Herren at det som er lovet til våre fedre skulle fullbyrdes i meg til gagn for Abraham og hans ætt for evig tid. *Min sjel forkynner Herrens storhet, ikke fordi min sjel er stor, men for at han har gjort den stor.*

Den ydmyke Maria, Guds tjenerinne (slave), er menneskenes tjenerinne. Hun ble i tre måneder hos Elisabet, helt til Johannes fødsel. Og ved hennes nærvær ble også Sakarias fylt av nåde, slik at han sang en lovprisningens og angerens hymne til Herren med hele den kraft han hadde fått tilbake. *Lovet være Herren, Israels Gud! For han har gjestet sitt folk og brakt det frihet.* (Lk 1,68)
